ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ—
ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΙΝΗ — ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ — ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
19
ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1964

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΑΤΩΣΕ ΤΟ ΒΕΛΓΙΟΝ

ΕΧΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΟΙ ΙΑΤΡΟΙ Ν' ΑΠΕΡΓΟΥΝ;

Μὲ τὴν ἐπελθοῦσαν «ἐκεχειρίαν» δὲν ἐλύθη τὸ θέμα

ΔΙΑΤΙ ΑΝΕΣΤΑΤΩΘΗ Ο ΛΑΟΣ ΤΩΝ ΒΡΥΞΕΛΛΩΝ

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ ('Ιδ. ὑπ.). «Δὲν ἐκινήθημεν, τὰ μέσα μας ἦσαν αὐτοκίνητα, τὰ μέσα μας ἦσαν τὸ ἐπιστρέψαν. Δὲν διαθέτομεν οὔτε τὰ ἀναγκαῖα ὄργανα διὰ τὰς ἐξετάσεις μας. Σκεφθῆτε ὅτι ὅλον μπορῶ νὰ ἀγοράσω εἶναι ἕνας χειρουργικὸς σπιθαμιαῖος».

Ἔτσι ἐξέφρασε τὸ παράπονόν του ἕνας ἀπὸ τοὺς Βέλγους ἰατρούς, ποὺ ἦταν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς ὀργανώσεως τοῦ ἀπεργιακοῦ ἀγῶνος των. Καὶ ἐνῷ ἡ ἀπεργία ἐλύθη, πολλοὶ θεωροῦν ἀκόμα, ἐὰν καὶ μέχρι σήμερον δὲν ἔχουν δίκαιο οἱ ἰατροί.

Ὑπενθύμισε ἡ συντεταγμένη ἀνακοίνωσις τῆς κοινῆς γνώμης ἐναντίον των καὶ χαρακτηρίζει τὴν ἀπεργία ὡς μία ἀπὸ τὰς πλέον «ἀνηθίκους» ποὺ ἔγιναν ποτὲ στὸ Βέλγιο.

ΠΩΣ ΑΡΧΙΣΕ Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Ἡ ἔλση θυελλώδους μεταξὺ τῶν ἰατρῶν καὶ τῆς κυβερνήσεως, ἄρχισε ἀφ' ὅτου, πρὸ μηνῶν ἀκόμη, ὑπεβλήθη στὴν Βουλὴ τῆς χώρας ὁ νόμος Λεμπουρτὸν πρὸς ψήφισιν.

Κατὰ τὸν νόμον αὐτόν, οἱ ἰατροὶ θὰ ὑπήγοντο σὲ μεγάλα ἰατρικὰ καταστήματα παροχῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως καὶ θὰ ἐμισθοῦντο, κατὰ κύριον λόγο, ἀπὸ τὴν κυβέρνησι— παίρνοντες μόνον ἕνα πολὺ μικρὸ ποσοστὸν ἀπὸ κάθε ἀσθενῆ, ποὺ θὰ ἐθεραπεύετο.

Πρόκειται θηριώδη γιὰ ἕνα νομοσχέδιο, τὸ ὁποῖο προβλέπει νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν πλήρη «κοινωνικοποίησιν» τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως καὶ νὰ ὑποχρεώσῃ τοὺς ἰατροὺς νὰ ἐκμισθώνουν τὴν ἐργασία των στὸ κράτος.

Φυσικὰ κάθε ἰατρὸς θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ καὶ τοὺς ἰδιωτικοὺς πελάτας του, αὐτὸ ὅμως δὲν ἐπαρηγόρησε καθόλου τοὺς ἰατρούς — γιὰ δύο λόγους:

Πρῶτον: διότι ἡ κυβέρνησις θὰ ἀσκοῦσε στὸ ἑξῆς αὐστηρὸ ἔλεγχο ἰατρικὲς ἰδιωτικὲς ἀμοιβὲς τῶν ἰατρῶν, μειώνοντας μάλιστα καὶ τὸ ἀνώτατο ὅριο τους.

Καὶ δεύτερον: διότι οἱ ἰατροί ἦταν, ἐκ τῶν προτέρων βέβαιοι ὅτι ἔπειτα ἀπὸ κοπιώδη ἐξάωρη ἐργασία στὰ δημόσια ἰατρεῖα, δὲν θὰ εἶχαν οὔτε τὸν καιρό, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν ἀντοχὴ νὰ ἐργασθοῦν «ἐξτρά».

Ἡ ἀντίδρασις των ὑπῆρξε ἄμεση. Ἡ ἀπεργία ἀπεφασίσθη, ἀρχικά, στὶς μεγάλες πόλεις, τὶς Βρυξέλλες, τὴν Ἀνέγη καὶ τὸ Σαρλερουά. Ἀμέσως ὅμως, μὲ τοὺς ἀπεργοὺς τῶν ἀστικῶν κέντρων ἐτάχθησαν καὶ οἱ ὑπόλοιποι, ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν χώρα, οὕτως ὥστε ἡ ὑγειονομικὴ ὀργάνωσις παρέλυσε τελείως σ' ὁλόκληρο τὸ Βέλγιο.

ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΑΝΤΙΔΡΟΥΝ

Καὶ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Εἶναι πράγματι ἄδικος γιὰ τοὺς ἰατροὺς, ὁ νόμος Λεμπουρτόν;

Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὸ Βέλγιον εἶναι μία ἀπὸ τὶς χῶρες, ποὺ ἔχουν πολὺ προηγμένες ὑγειονομικὲς ἐγκαταστάσεις καὶ μοντέρνα νοσοκομεῖα. Οἱ Βέλγοι ἰατροὶ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς πλέον ἐγκύρους τῆς Εὐρώπης καὶ εἶναι ὁμοιόμορφα κατεσπαρμένοι μέσα στὸν πληθυσμὸ τῆς χώρας.

Ὅσον ἀφορᾶ τὶς ἀμοιβές των, ἦσαν ἀπολύτως ἱκανοποιητικές, χωρὶς νὰ εἶναι παλὶ ὑψηλές.

Ὁ νόμος Λεμπουρτόν, ἑπομένως, εἶναι ἀπολύτως ἀκόπιμος καὶ ἀχρεῖος ἰατροί —ἰδίως οἱ κοινοῦργιοι καὶ οἱ κάπως ἀσημοι— τὸν ἐθεώρησαν εὐνοϊκό. Δυστυχῶς ὅμως, οἱ παλαιότεροι καὶ «γνωστότεροι» συνάδελφοί τους — καίτοι δὲν ἀποτελοῦσαν τὴν πλειοψηφία — ἐξωργίσθηκαν μὲ τὸν νόμο καὶ παρέσυραν τοὺς περισσότερους ἀπὸ αὐτοὺς στὴν ἀπεργία.

Ἡ κυβέρνησις, στὴν ἀπόφασή της νὰ περιορίσῃ τὰ ὑπερβολικὰ ἑπτὰ πεφιλῶν ἰατρῶν καὶ νὰ παράσχῃ φθηνότερη περίθαλψη εἶχε ἀρχικῶς μὲ τὸ μέρος της τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς κοινῆς γνώμης. Πιστεύοντας, λοιπόν, ἀπολύτως στὸ δίκαιό της, ἀρνήθηκε ἐπί σειρὰν ἡμερῶν νὰ ἀνεχθῇ οἱαδήποτε συζήτησι μὲ τοὺς ἀπεργούς.

Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας δὲν εἶναι παίξε - γέλασε. Ἔτσι, ἡ ἀγωνία ποὺ ἐπικράτησε στὴν χώρα λόγω τῆς ἀπεργίας καὶ ἰδίως μετὰ τὴν ἐμφάνισι ἐπιδημίας παρωτίτιδος καὶ κρουπικοῦ τῶν σκωληκίνων καὶ τὸν θάνατο ἀσθενῶν σὲ ὡρισμένες περιοχές, μετεβλήθη σὲ ἀγανάκτησι ἐναντίον τῶν ἰατρῶν, ἀργότερα ὅμως ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως.

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ;

Ἡ κυβέρνησις κατέφυγε τότε στὴν «ἀπρόσκλητη τράπεζα» μαζὶ μὲ τοὺς ἰατροὺς καὶ οἱ δημοσιογράφοι ποὺ παρακολούθησαν τὶς πρῶτες συζητήσεις βεβαιώνουν ὅτι οἱ γροθιὲς ἀτυποῦσαν τὸ ξύλο αὐτῆς τῆς «τραπέζης», ἀρκετὰ συχνά.

Ποιός θὰ νικήσῃ τελικά; Πρὸς τὸ παρὸν κακεῖς, γιατὶ ἡ ἀπεργία ἐλύθη μετὰ τὴν ἐπιστράτευσι ἰατρῶν ἀπὸ τὶς ἐφεδρεῖες τοῦ βελγικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν «ἐκεχειρία» ἀπεργῶν -κυβερνήσεως. Προβλέπεται ὅμως, ὅτι τελικὰ θὰ νικήσουν οἱ ἰατροί, γιὰ δύο λόγους:

Πρῶτον: λόγω τῆς πιέσεως ποὺ ἀσκεῖ — πρὸς τὴν κυβέρνησι τώρα — ἡ κοινὴ γνώμη, ἡ ὁποία (μαζὶ μὲ τοὺς ἰατροὺς φυσικά) ὡδηγήθη — ἢ ἄν θέλετε «καθωδηγήθη» — νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ ἰατρικὴ περίθαλψις δὲν εἶναι ὁ πρῶτος τομεύς, στὸν ὁποῖο μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ «κοινωνικὴ πολιτικὴ» σὲ ἕνα κεφαλαιοκρατικὸ καθεστώς.

Καὶ δεύτερον: λόγω τοῦ «ἀδυνάτου σημείου» τοῦ νόμου Λεμπουρτόν, τὸ ὁποῖο εἶναι ἕνα καὶ μόνο: ὅτι δὲν ὠφελεῖ καθόλου τοὺς ἰδίους τοὺς ἰατρούς.

Βέβαια, οἱ ὑπόλοιπες τάξεις τῶν πολιτῶν ἀποτελοῦν τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία, ἀλλὰ δὲν διαθέτουν μέσα ἀμύνης τόσον ἰσχυρά, ὅσο οἱ ἰατρικὲς ἀπεργίες.

Ἐξ ἄλλου, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς πράγματι ὠφελοῦνται ἀπὸ τὴν ὑπαγωγή τους στὰ δημοτικὰ ἰατρεῖα, ἀνθίστανται καὶ αὐτοί κατὰ τοῦ νόμου, γιατὶ πιστεύουν ὅτι τὸ εἰσόδημά των, ὡς ἐλευθέρων ἐπαγγελματιῶν, θὰ εἶναι «κάποτε στὸ μέλλον» πολὺ ἀνώτερο ἀπ' ὅσο τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ ἐλπίζουν οἱ προϋπολογισμοὶ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου.

Ἔτσι, ἂν τελικῶς ἀποσυρθῇ ἡ «κοινωνικοποιημένη» ὁ νόμος Λεμπουρτόν, δὲν θὰ ἀπομένει —δυστυχῶς — παρὰ σὰν μία καλὴ πρόθεσι.

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΗΜΕΡΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΑΥΑΡΙΑΝ

Πολλοὶ γονεῖς ὅμως ἔχουν ἀντιρρήσεις

ΜΟΝΑΧΟΝ. Πρέπει νὰ ἔλθουν καὶ οἱ μαθηταί, —ὡς οἱ γονεῖς περισσότεροι ἐργαζόμενοι εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν — ὡς ἐγκαίρως ἠμάρταν τῆς ἑβδομάδος τὸ Σάββατον: δηλ. ἕνα ἀποκαταστημένον Σαββατοκύριακο. Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀποτελεῖ μέρος αὐτὰς τὸ κέντρον ζωηρῶν συζητήσεων ὡς πρὸς τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῶν ὡρῶν διδασκαλίας εἰς τὰ σχολεῖα τῆς Δυτικῆς Γερμανίας.

Ἡ πρότασις, ὅπως ἡ διδασκαλία διεκοπεῖ πέντε ἡμέρες τὴν ἑβδομάδα, ἔγινε ἀρχικῶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ συνδικάτου τοῦ καθηγητικοῦ προσωπικοῦ. Μερίς καθηγητῶν, ὑποστηριζομένη ἐκ πολλῶν ἐφημερίδων μὲ ἐπίδιαμα, ἐπρότεινε τὴν μεταρρύθμισιν αὐτὴν τῶν ὡρῶν ἐργασίας. Μία μερὶς τῶν γονέων ἐπίσης ὑπὲρ τῆς μειώσεως τῶν ἓξ ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος εἰς τὰ σχολεῖα. Τὸ συνηθέστερον ἐπιχείρημα εἶναι ὅτι ἡ ἀκαταγέλαστα πρέπει νὰ συναναστρέφεται τὸ Σαββατοκύριακο μόνος νὰ ἐνοχλεῖται ἐξ ἄλλων ἐκπαιδευτικῶν καὶ ἐκ τῆς ἐργασίας. Ἐπροτάθη ἐπίσης παραιτήσεις ὡς συνταφής αἰτία, ὅτι ἔπρεπε νὰ παραιτήσωνται εἰς ἀναπαυόμενος νέους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἡμερήσιον ἀναπαύσεως τῆς ἐντατικοποιήσεως τῆς ἑβδομάδος. Εἰς τὴν Νυρεμβέργη ὅμως ὑπερίσχυσαν οἱ ἔχοντες ἀντίθετον γνώμην ὡς πρὸς τὴν ἀνωτέρω πρότασιν. Οἱ καθηγηταὶ εἶναι τῆς γνώμης ὅτι εἶναι περίπου ἀδύνατον νὰ μειωθῇ ὁ χρόνος διδασκαλίας. Οἱ ἐπιθυμοῦν ἐπίσης κατὰ τὴν μείωσιν τοῦ χρόνου εἰς τὰ ἑλληνικά, θέτει οἱ μαθηταὶ θὰ ἐπιβαρύνοντο πολὺ κατὰ τὰς ἕνα ἡμέρας καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ δημιουργηθοῦν ἀνωμαλίαι εἰς τὴν πνευματικήν των ἀνάπτυξιν. Τὸ περιέργον εἶναι ὅτι ἐκινήθησαν πολλαὶ μητέρες κατὰ τῆς μεταρρυθμίσεως, τῶν ὁποίων οἱ σύζυγοι ἔχουν ἐλευθέρον τὸ Σάββατον. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας πρέπει νὰ κοιμᾶται ἀνενόχλητος τοὐλάχιστον μίαν φορὰν τὴν ἑβδομάδα. Αἱ οἰκοκυραὶ ἐπιθυμοῦν ἐπίσης νὰ εἶναι μόναι των τὸ Σάββατον διὰ τὴν καθαριότητα τῆς οἰκίας καὶ διὰ τὰ ἀπαραίτητα ψώνια.

Τὸ πλέον πειστικὸν ἐπιχείρημα, κατὰ τῆς μειώσεως τοῦ χρόνου διδασκαλίας, ἠκούσθη ἐν τούτοις ἐκ μέρους τῶν «διγενῶν». Οἱ μαθηταὶ δύο ἀνωτέρων τάξεων τῶν σχολείων τῆς Νυρεμβέργης, ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκδηλώσουν εἰς μίαν σχολικὴν ἔκθεσιν τὰς ἀπόψεις των ὡς πρὸς τὸ ἀμφισβητούμενον πρόβλημα. Τὸ ἀποτέλεσμα ψηφοφορίας ἦτο εἰς τὴν μίαν τάξιν 13 πρὸς 2 κατὰ τῆς μειώσεως τοῦ χρόνου διδασκαλίας καὶ εἰς τὴν ἄλλην 13 πρὸς 1.

Οἱανδήποτε ἀπόφασιν καὶ ἂν λάβῃ τελικῶς τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας τοῦ Μονάχου, ἡ νέα μεταρρύθμισις τοῦ χρόνου διδασκαλίας θὰ ἰσχύῃ μόνον διὰ τὴν Βαυαρίαν καὶ τὴν νότιον περιοχὴν τῆς Δυτικῆς Γερμανίας, διότι τὰ ὑπόλοιπα κρατίδια ἐντὸς τῆς Δυτικῆς Γερμανίας ἀποφασίζουν αὐτεξουσίως διὰ τὴν περιοχήν των ὡς πρὸς τὰ σχολικὰ θέματα.

Θερμοσίφωνες
ΙΖΟΛΑ
Στὴν
«Ἑστία»
Ἑρμοῦ 22

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΤΟΥ... ΤΕΜΠΕΛΗ

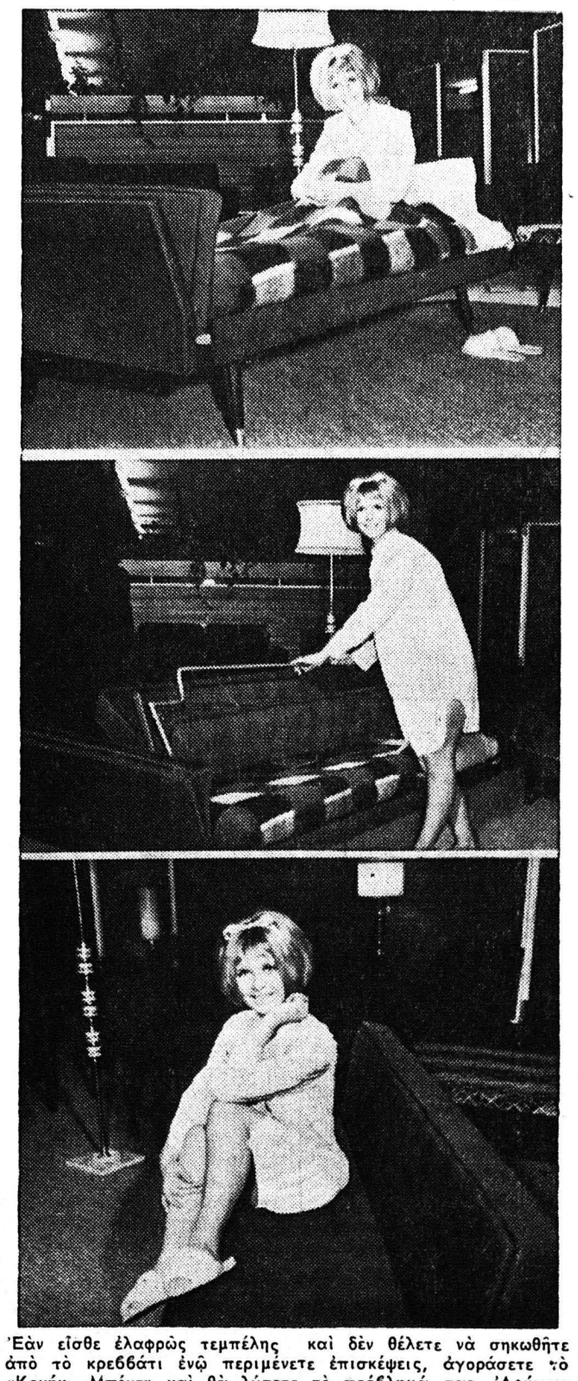

Ἐὰν εἶσθε ἐλαφρῶς τεμπέλης καὶ δὲν θέλετε νὰ σηκωθῆτε ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἐνῷ περιμένετε ἐπισκέψεις, ἀγοράσετε τὸ «Κουήκ—Μπέντ» καὶ θὰ λύσετε τὸ πρόβλημά σας. Ἀφήνετε τὰ κλινοσκεπάσματα εἰς τὴν θέσιν των, σηκώνετε τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ κρεββατιοῦ χωρὶς κανένα κόπον καὶ ἐντὸς δέκα δευτερολέπτων εὑρίσκεσθε καθισμένος εἰς ἕνα ἀναπαυτικὸ καναπέ—ντιβάνι. Τὸ νέο αὐτὸ προϊὸν ἐπεδείχθη εἰς τὴν ἔκθεσιν ἐπίπλων τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία ὠργανώθη εἰς τὸ μέγαρον Ἔρλς Κώρτ

ΑΝΤΙΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΑΝΕΜΟΣ ΠΝΕΕΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥΣ

Παρεξηγήσεις λόγῳ ἀσταθοῦς πολιτικῆς

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ὅπως διαπιστώνει σὲ μιὰ ἔρευνά του τὸ περιοδικὸ «Ἀμερικανικὰ Νέα καὶ Παγκόσμια Ἐπιθεώρησι», οἱ ἀντιαμερικανικὲς ἐκδηλώσεις ἐπεκτείνονται σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου. «Πολλὲς χῶρες, γράφει, ξεσηκώνουν θόρυβο ἐξ ἀφορμῆς τοῦ «ἰμπεριαλισμοῦ τῶν Γιάνκυ». Αὐξάνουν οἱ ἐπιθέσεις κατὰ τῆς ἀμερικανικῆς σημαίας, τῶν ἀμερικανικῶν πρεσβειῶν, τῶν ἐπισήμων Ἀμερικανῶν ἐκπροσώπων, σὲ μερικὲς δὲ περιπτώσεις καὶ ἐναντίον ἰδιωτῶν».

Ἐρωτῶντας μὲ τὴν ἀφορμὴ αὐτή, «μήπως ἡ Ἀμερικὴ ξεσήκωσε ἐναντίον της ὅλο τὸν κόσμο», τὸ περιοδικὸ ἀναφέρεται σὲ μιὰ σειρὰ γεγονότα ποὺ ἐσημειώθησαν ταυτοχρόνως σχεδὸν σὲ διάφορες χώρες:

«Ὁ ὄχλος στὴν Ἀβάνα, προσθέτει, ἔκαψε τελευταῖα τὸ ὁμοίωμα τοῦ Ἀμερικανοῦ προέδρου. Λίγες μέρες ἀργότερα ἔγινε ἐπίθεσις κατὰ τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας στὴν Καμπότζη. Ἔπειτα ἐπηκολούθησε ἡ ἔφοδος κατὰ τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας στὸ μικρὸ κράτος τῆς Γκαμπόν, στὴν ρικανῶν στὴν ζώνη τῆς ἐκεῖ διώδυτικὴ Ἀφρική. Ὁ ὄχλος στὸν Παναμᾶ ἐπετέθη κατὰ τῶν Ἀμερυγος. Οἱ τρομοκράτες ἐκμηδενίζουν τοὺς Ἀμερικανοὺς στὸ Νότιο Βιετνάμ. Τελευταῖα σκοτώθηκαν στὸ Κογκὸ Ἀμερικανοὶ ἱεραπόστολοι. Διαδηλωταὶ στὴν Γκάνα ἐπετέθησαν κατὰ τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας. Στὴν Ζανζιβάρη συνελήφθη Ἀμερικανὸς διπλωμάτης. Οἱ ἀνθρακωρύχοι τῆς Βολιβίας κράτησαν ὡς ὁμήρους τρεῖς Ἀμερικανοὺς διπλωμάτες. Οἱ Ἀλγερινοὶ ἐλιθοβόλησαν τὸ ἀμερικανικὸ μορφωτικὸ κέντρο. Στὴν Βολιβία ἔκαψαν τὴν ἀμερικανικὴ σημαία. Στὴν Νιγηρία οἱ φοιτηταὶ κρέμασαν τὸ ὁμοίωμα Ἀμερικανοῦ πρεσβευτοῦ...».

Ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν κατὰ τὸ ἀμερικανικὸ περιοδικὸ «μόνο μερικὲς μαρτυρίες γιὰ τὸ ὀγκούμενο σ' ὅλο τὸν κόσμο κῦμα τῶν ἀντιαμερικανικῶν διαθέσεων» δεδομένου, ὅπως προσθέτει, ὅτι «μέσα σὲ λιγώτερους ἀπὸ ἕξη μῆνες ἐσημειώθησαν περισσότερες ἀπὸ 20 ἐπιθέσεις ἐναντίον Ἀμερικανῶν πολιτῶν καὶ ἀμερικανικῶν περιουσιῶν στὸ ἐξωτερικό».

«Σ' αὐτό, γράφει σὲ συνέχεια, πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι ὑπάρχουν πολὺ λίγα μέρη στὸν κόσμο, ὅπου οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι δημοφιλεῖς. Ἡ ἀγαλλίασις, μὲ τὴν ὁποία γίνονται δεκτὰ τὰ δολλάρια, δὲν ἐπεκτείνεται στοὺς Ἀμερικανοὺς ἐπισήμους, σὲ πολλὲς δὲ περιπτώσεις καὶ σ' ὅλους τοὺς Ἀμερικανοὺς πολίτες».

Προσπαθῶντας νὰ διευκρινίσῃ τὶς αἰτίες ποὺ δημιουργοῦν αὐτὴ τὴν κατάστασι, τὸ περιοδικὸ ἀναφέρει: «Οἱ Ἀμερικανοὶ βρίσκονται σὲ ἀδιέξοδο καὶ θέλουν νὰ ξέρουν πῶς προῆλθαν αὐτά. Τί συνέβη μὲ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ γιατὶ προκαλοῦν τόσο εὔκολα τὴν ἀπροκάλυπτη αὐτὴ ἐχθρότητα;».

Τὴν ἐξήγησι τὴν δίνει τὸ ἴδιο τὸ περιοδικό:

«Μὴ ἀκολουθῶντας σταθερὴ πορεία στὴν ἐξωτερικὴ πολιτική, οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες προσπαθοῦν συνήθως νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν φιλία καὶ μὲ τὶς δυὸ πλευρές: μὲ τοὺς Γάλλους καὶ τοὺς Βορειοαφρικανούς, μὲ τοὺς Ὁλλανδοὺς καὶ τοὺς Ἰνδονησίους, μὲ τοὺς Ἄγγλους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, μὲ τοὺς Ἰνδοὺς καὶ τοὺς Πακιστανούς, μὲ τοὺς Ἄραβας καὶ τὸ Ἰσραήλ, μὲ τοὺς Ἕλληνες καὶ τοὺς Τούρκους. Αὐτὴ ἡ ἐπικίνδυνη πολιτικὴ προκαλεῖ τὴν ἐχθρότητα καὶ τῶν δύο πλευρῶν. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχασαν τοὺς παληοὺς φίλους τους καὶ δὲν ἀπέκτησαν νέους».

Ἡ Γαλλία τοῦ Ντὲ Γκώλ ἀποτελεῖ, κατὰ τὸ περιοδικό, παράδειγμα «διακηρύξεως τῆς ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες». Ὁ ἀντιαμερικανισμὸς τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεως πῆρε τόσο μεγάλες διαστάσεις, ὥστε τὸν ἀποκαλοῦν οἱ διπλωμάτες στὸ Παρίσι «σκηνοθετημένη ἐκστρατεία». Ἡ ἀγγλικὴ τηλεόρασις, ποὺ βρίσκεται ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς κυβερνήσεως, παρουσίασε τελευταῖα ἕνα φίλμ ποὺ δείχνει τοὺς Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες στὸ Νότιο Βιετνὰμ νὰ χορεύουν μὲ κορίτσια τῆς χώρας αὐτῆς, τὴν στιγμὴ ποὺ οἱ Βιετναμέζοι πολεμοῦν μὲ τοὺς κομμουνιστὲς παρτιζάνους. Τὸ ἑπόμενο φίλμ τῆς τηλεοράσεως ἦταν ἀφιερωμένο στὰ χαρτοπαίγνια τοῦ Λὰς Βέγκας.

Ἀλλὰ ἡ Γαλλία δὲν ἔχει τὸ μονοπώλιο τῆς ἀντιαμερικανικῆς κριτικῆς. Στὸ Μπουένος Ἄϋρες κυκλοφορεῖ ἕνα ἀνέκδοτο γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ διαβάζοντας, λέγει στὸν ἄνδρα της: «Φθάνει τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Μόλις αὐτὴ τὴ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

65 ΕΚ. ΤΟΝΝΟΥΣ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΕΤΗΣΙΩΣ ΑΙ ΧΩΡΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΑΓΟΡΑΣ

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ. Αἱ χῶραι τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς παράγουν κατ' ἔτος 65 περίπου ἑκατομμύρια τόννους γάλακτος. Ἡ παραγωγὴ αὐτὴ εἶναι περίπου κατὰ 9 ἑκατομμύρια τόννους ἀνωτέρα ἐκείνης τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ κατὰ 3,5 ἑκατομμύρια τόννους ἀπὸ ἐκείνην τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, χωρῶν δηλαδὴ ἑκάστης τῶν ὁποίων ὁ πληθυσμὸς εἶναι μεγαλύτερος. Ὡς πρὸς τὸ βούτυρον καὶ τὸν τυρὸν τὸ προβάδισμα τῆς Κοινότητος ἔναντι τῶν δύο ἀνωτέρω χωρῶν εἶναι ἀκόμη μεγαλύτερον. Αἱ ἐξαγωγαὶ τῆς Κοινότητος εἰς γαλακτοκομικὰ προϊόντα ἀνέρχονται τὸ ἔτος 1962 διπλάσια τῶν εἰσαγωγῶν. Ἡ τιμὴ των ἀνῆλθεν εἰς 240 ἑκατομμύρια δολλάρια. (Ἡ παγκόσμιος ἐξαγωγὴ εὑρίσκεται εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ 1,2 δισεκατομμυρίου δολλαρίων).

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Ο ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ ΛΑΤΡΕΥΕΙ ΤΟΝ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ἑορτάζεται ἡ 400στὴ ἐπέτειος τῆς γεννήσεώς του

ΔΙΔΑΣΚΕΤΑΙ ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

ΛΟΝΔΙΝΟΝ. ('Ιδ. Ὑπ.). «Πολὺς θόρυβος διὰ τὸν Σαίξπηρ» ἀποτελεῖ μίαν βεβαιότητα διὰ τὸ 1964. Εἰς τὴν Βρετανίαν πρόκειται νὰ γίνουν πολλαὶ παραστάσεις καὶ ἐκθέσεις διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς 400στῆς ἐπετείου ἀπὸ τῆς γεννήσεως του τὴν 23 Ἀπριλίου 1564. Ἀναμένονται πολλαὶ τιμητικαὶ ἐκδηλώσεις πρὸς τὴν ἀθάνατον μνήμην του εἰς ὁμιλίας καὶ ἄρθρα. Πολλοὶ πιθανὸν νὰ ἀρχίσουν νὰ δυσανασχετοῦν ἀκούοντες τόσον πολλὰ διὰ τὸν Σαίξπηρ. Ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἐπραγματοποιοῦντο ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν Βρετανίαν ἡ χώρα θὰ ἐθεωρεῖτο ὡς μὴ ἀνταξία ἑνὸς τόσον μεγάλου ἀνδρός. Οὐδεμία παρομοία ἐκδήλωσις ἐπραγματοποιήθη τὸ 1664 ἢ τὸ 1764. Ἡ λατρεία διὰ τὸν Σαίξπηρ ἤρχισεν μὲ ἀργὸν ρυθμόν.

Εἰς τὴν ἐποχὴν του εἶχεν θεωρηθῆ καλὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καλῶν ὄχι ὅμως ὡς ἕνα μοναδικὸν πνεῦμα τοῦ θεατρικοῦ κόσμου. Προσωπικῶς ἦτο δημοφιλὴς καὶ ἐχαρακτηρίζετο ὡς «τζέντλ» ποὺ σημαίνει εὐπροσήγορος καὶ φιλήσυχος.

Δὲν ἐνεταφιάσθη εἰς τὸ Ἀβαεῖον τοῦ Οὐεστμίνστερ μαζὶ μὲ συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς του ποὺ τώρα θεωροῦνται πολὺ κατωτέρας ἀξίας. Ἀλλὰ ὑπάρχει μία δικαιολογία δι' αὐτό. Ἀπέθανε τὸ 1616 τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων του εἰς τὸ Στράτφορντ —Αἴηβον καὶ ἐνεταφιάσθη ἐκεῖ μετὰ δύο ἡμέρας. Αἱ εἰδήσεις τότε ἐταξίδευαν μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου οὕτω εἰς τὸ Λονδῖνον ἐπληροφορήθησαν τὸν θάνατον του μόνον ὅταν ὁ Σαίξπηρ ἤδη εὑρίσκετο εἰς τὸν τάφον του εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐνορίας.

Ὡρισμένα ἐκ τῶν θεατρικῶν του ἔργων ἐξηκολούθουν νὰ ἐπαναφέρωνται ἐπὶ σκηνῆς καὶ οἱ ἠθοποιοὶ ἠγάπησαν αὐτὰ διὰ τοὺς πλουσίους ρόλους των. Δὲν ἔτρεφαν σεβασμὸν διὰ τὰ κείμενα τὰ ὁποῖα ἔκοπταν, ἐμελοποιοῦσαν καὶ ἔγραφαν ἐκ νέου διὰ νὰ ταιριάζουν καλύτερα εἰς τοὺς ἰδίους. Ἦτο μία βραδεῖα μετάβασις ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν εἰς τὴν λατρείαν. Ἡ πρώτη μεγάλη ἔκρηξις, ὅ,τι ὁ Μπέρναρντ Σῶ ὠνόμασε «Βαρδολατρεία» παρετηρήθη τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1769, ὅταν ὁ περίφημος ἠθοποιὸς Ντέϊβιντ Γκάρρικ ὠργάνωσε τὸ πρῶτον φεστιβὰλ εἰς τὸ Στράτφορντ. Ἕνα πλῆθος προσωπικοτήτων τὸν ἠκολούθησαν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον.

Ἔγιναν συμπόσια, ὁμιλίαι ἱπποδρομίαι, πυροτεχνήματα, ἐνῶ ἔβρεχε συνεχῶς καὶ πολλοὶ παρεπονέθησαν διὰ τὴν τιμὴν τῶν δωματίων. Ὁ ἴδιος ὁ Γκάρρικ ἔγραψεν καὶ ἀπήγγειλεν μίαν ὠδὴν πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Σαίξπηρ τὸν ὁποῖον ὠνώμασε «Οὐίλλυ τοῦ Αἴηβον, θεῖον Βάρδον».

Οὐδεὶς ἔπαιξεν ἔργον τοῦ Σαίξπηρ. Ἀλλὰ ἡ «Βαρδολατρεία» εἶχεν ἀρχίσει καὶ τὸν ἐπόμενον αἰῶνα ἔφθασε εἰς τὸν κολοφῶνα της. Ἀλλὰ μόλις τὸ 1879 ἐδημιουργήθη ἕνα θέατρον εἰς μνήμην του εἰς τὸ Στράτφορντ. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πραγματοποιοῦνται κανονικὰ Φεστιβὰλ τὰ ὁποῖα εἰς τὴν ἀρχὴν ἦσαν πολὺ σύντομα, ἀλλὰ τώρα διαρκοῦν ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον ἕως τὸν Δεκέμβριον, ὑπάρχει δὲ τώρα ἕνα μεγάλον θέατρον τὸ ὁποῖον εἶναι συνεχῶς πλῆρες. Τὰ αὐτοκίνητα ἔχουν συμβάλλει πολὺ εἰς τοῦτο. Ἡ Μέκκα τοῦ Σαίξπηρ εἶναι ἕνα κάπως ἀνιαρὸν μέρος ὅταν τὸ ἐπισκέπτεται κανεὶς σιδηροδρομικῶς ἀλλὰ ὅταν τὸ Στράτφορντ ἀπέκτησε δρόμους, αὐτοκίνητα καὶ λεωφορεῖα μεταφέρουν τοὺς ἐπισκέπτας κατὰ μυριάδας.

Ἄραγε διατὶ αὐτὴ ἡ λατρεία ἔχει λάβει τόσον μεγάλας διαστάσεις; Δὲν